

get at bidrage Mit til at sjerne et Misforhold, der kun betynger de allerede noksom stærkt befattede Næringsbrugere i Kjøbenhavn.

Lehmann: Den ærede sidste Taler maa uden Tvivl ved sit Forslag have overseet, at dette Lovforslag ingenlunde gaar ud paa en endelig Ordning af dette Forhold, men at det netop er indskrænket til kun at skulle gjælde for et eneste Aar, fordi det paa den ene Side var fuldkomment nødvendigt, at der nu udkom en Lov, hvorefter Statteopkrævningen kunde skee, og fordi man paa den anden Side fandt ikke nu at kunne tage en definitiv Bestemmelse om disse Antiggender. Dette fandt man ikke at kunne gjøre, først fordi denne Sag, der er en ganske væsentlig communal Sag, burde først og fremmest finde sin udtømmende og endelige Afgjørelse for Communens Bedkommende gennem selve de communale Autoriteter, og dernæst fordi Folkethinget med Hensyn til en Skattelov af en saa overordentligt indgribende Betydning, har villet oppebie Sagens fuldstændige Drøftelse paa alle de tidligere Instanser. Nu kan jeg vist ikke Andet end give den sidste ærede Taler fuldkommen Ret i, hvad han yttrede om, at det meget vilde forkorte de Overveielser, som Folkethinget, der dog er sig fuldt bevidst, at Rigsdagen er i Bestielse af Ret til at tage Initiativet, ansaae det nødvendigt at maatte gaae forud for den endelige Afgjørelse, dersom man afgjorde Resultatet nu, forinden de Overveielser havde fundet Sted, som man, skjøndt Sagen jo er meget udsørligt diskuteret, ikke har troet paa en fuldstændig udtømmende Maade for Tiden at kunne underkaste samme. Hvorledes den ærede Taler, hvis dette Forhold havde været ham klart, skulde kunne troe, at saadanne Overveielser nu her skulde kunne skee, det er mig usforstaaeligt. Jeg for mit Bedkommende skal derfor aldeles slutte mig til den Opsættelse af Sagen, der er gjort gjældende i Folkethinget, og hvorved der paa den ene Side er givet en stærk Impuls til, at man ikke skal lade det trække i Langdrag ved denne Sags Ordning, men snarest muligt tage fat derpaa, for at baade Regjeringen og Communalbestyrelsen kunne blive færdige dermed til næste Aar, men hvorved man paa den anden

Side, idet man har sluttet sig til det nu Bestaaende, har villet sætte Communen istand til ogsaa i næste Aar at opkræve Statte saaledes, som den hidtil har bestaaet. Jeg for mit Bedkommende maa fuldstændigt have mig min Mening forbeholdt med Hensyn til, hvad jeg, hvis jeg skulde komme til at deelsige i Bøttingen om Sagen, naar den fuldstændigt foreligger, da vil stemme for, og jeg troer, at ikke Saa af Thingets Medlemmer — der jo ikke have havt den Leilighed, som den ærede Forslagsstiller, til i længere Tid at beskæftige sig med de herhenhørende Sager — vistnok have den samme Følelse som jeg til at ønske at have deres Stemme i saa Henseende forbeholdt.

Andræ: Det forekommer mig foruden af de Grunde, som nu ere bleve fremhævede af den ærede Landstingsmand, der nys havde Ordet, ogsaa af andre at være fuldkomment nødvendigt ikke at gaae ind paa de stillede Endringsforslag. Jeg kan, selv forudsat, at man virkelig skulde komme til den Mening, at det var i og for sig et Gode, der var værdt at eftertrægte, saaledes fremtidig ganske at opgive Næringsstatte og istedetfor den at sætte en Skat efter Formue og Leilighed, dog aldeles ikke indsee, hvorledes dette Gode paa nogen Maade skulde kunne opnaaes ved Vedtagelsen af de nærværende Endringsforslag. Jeg synes, at i formel Henseende vilde det være noget af det Besynderligste, der endnu er forekommet ved nogen Lovs Affattelse, — og der er i Sandhed Besynderligheder nok ved de Lovarbejder, man i de senere Aar har seet, — om man i en Lov, der gjælder for eet eneste Aar, vilde indsætte Noget angaaende, hvorledes en anden Lov skulde være, som først senere skulde udarbejdes; thi det vilde jo aldeles ikke have nogen bindende Kraft for Lovgivningsmagten, der paa et senere Stadium paany skal tage Sagen i sin Haand, om der end stod i Loven, at for Fremtiden skulde der ene og alene opkræves en almindelig Skat efter Formue og Leilighed. Jeg troer derfor, at man have iøvrigt, hvilken Formening man vil om Sagen i og for sig, saa vilde det alene af denne formelle Grund dog ikke være gjorligt, for Tiden at indføre denne Tilføielse i § 1,